ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) B. C.,** a **b) M. C.,** oba oba zast. JUDr. Janem Kuželem, advokátem se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 7. 11. 2012, čj. 8231/12-1100-400276 a čj. 8232/12-1100-400276, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2014, čj. 57 Af 1/2013-78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Na základě zjištění plynoucích z daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob vyměřil Finanční úřad v Sokolově (dále jen „správce daně“) žalobcům daň za zdaňovací období roku 2006. Žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 21. 12. 2010 vyměřil daň z příjmů fyzických osob ve výši 192 376 Kč a sdělil penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 38 475 Kč. Žalobkyni, jež vykonávala samostatnou výdělečnou činnost a byla spolupracující osobou manžela, tj. žalobce, který na ni v souladu s § 13 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, rozdělil 45 % příjmů a výdajů z výkonu své podnikatelské činnosti, dodatečným platebním výměrem z téhož dne vyměřil daň ve výši 115 050 Kč a rovněž sdělil penále ve výši 23 010 Kč. Žalobce i žalobkyně samostatně

podali odvolání. Odvolání zamítl tehdejší odvolací orgán, Finanční ředitelství v Plzni, rozhodnutími označenými v záhlaví tohoto rozsudku (*v důsledku změny právní úpravy je nadále příslušným odvolacím orgánem Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně; v dalším textu proto zdejší soud používá již jen termín „žalovaný" – pozn. NSS*).

[2] Žalobce i žalobkyně podali proti rozhodnutím žalovaného obsahově totožné žaloby. Ty krajský soud spojil ke společnému projednání a následně rozsudkem označeným v záhlaví obě žaloby zamítl. V odůvodnění mj. potvrdil závěr žalovaného, že se žalobcům nepodařilo prokázat, že sporné pomocné stavební práce byly provedeny subjekty deklarovanými na předložených daňových dokladech, a že by jim ze strany žalobce byly uhrazeny jakékoliv peněžní prostředky.

II.
Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replice žalobců

[3] Žalobci (dále společně jen „stěžovatelé") podali proti v záhlaví cit. rozsudku kasační stížnost. Mají za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a řízení před správními orgány tak bylo stiženo vadou. Stěžovatelé konkrétně uvedli, že krajský soud pochybil, neboť dospěl k závěru, že žalovaný unesl své důkazní břemeno. Zejména řádně neidentifikoval konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví stěžovatele. Domnívají se také, že žalovaný nemohl unést jeho důkazní břemeno pouze poukazem na výpovědi jiných daňových subjektů. Ti prokazatelně lhali a sami nepodávají daňové přiznání. Pokud by tyto osoby uvedly, že od stěžovatele nějaká plnění obdržely, hrozil by jim postih ze strany správce daně, případně též orgánů činných v trestním řízení. Stěžovatelé mj. také namítli, že nebyli o výslechu svědka Dorundy řádně vyrozuměni a nemohli se jej tedy během výslechu na nic dotazovat.

[4] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Argument, že se stěžovatelé nemohli dostavit na výslech svědka Dorundy, označil za účelový, neboť stěžovatelé svého práva účastnit se výpovědi nevyužili a ani se o to nepokusili.

[5] Stěžovatelé v replice upozorňují, že žalovaný rozhodoval na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Prý pochybil, pokud nevyhověl návrhu stěžovatelů na vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k objasnění pravosti podpisů na předložených fakturách. Závěry stěžovateli předloženého znaleckého posudku pominul i krajský soud.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že část otázek vznesených v kasační stížnosti již byla předmětem jeho rozhodování v jiných věcech stěžovatele (viz rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2013, čj. 8 Afs 8/2013-34, ve věci doměření daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2005, a ze dne 30. 10. 2013, čj. 8 Afs 75/2012-46, ve věci doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005). Z právě citovaných rozhodnutí Nejvyšší správní soud vycházel i ve věci nynější.

[9] Z hlediska procesního se nynější kauza řídí zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v řízení před správcem daně, resp. zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, v řízení o odvolání proti rozhodnutí správce daně (§ 264 odst. 1 daňového řádu).

[10] Soud se zabýval výtkou, že správní orgány i krajský soud posuzovaly tento případ na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, provedené důkazy posuzovaly v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 8 odst. 1 daňového řádu) a konečně hodnotil, zda stěžovatelé v daňovém řízení své důkazní břemeno unesli, či nikoliv [důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) a a) s. ř. s.]. Postupně se zabýval jak skutkovými, tak právními otázkami spojenými s uskutečněním prací a předáním peněz mezi stěžovatelem a M. Š. [**III.A.**], společností BXA [**III.B.**] a A. P. [**III.C.**].

III.A.
Práce údajně dodané panem M. Š.

[11] Stěžovatelé se domnívají, že pokud by krajský soud hodnotil provedené důkazy objektivně v jejich vzájemné souvislosti, musel by dojít k závěru, že stěžovatel uhradil panu Š. za jím provedené pomocné práce na stavbě celkem 57 570 Kč. Podle stěžovatelů M. Š. nepodával daňová přiznání, a proto je logické, že ve své výpovědi uvedl, že stěžovatele nezná, nikdy pro něho práce neprováděl a nepřevzal od něho úhradu za tyto práce; v opačném případě by se přiznal k tomu, že od stěžovatele převzal finanční prostředky a tyto řádně nezdanil. Zájem pana Š. je tedy opačný od zájmů stěžovatelů a ve světle této skutečnosti je třeba hodnotit i jeho výpověď. Výpověď svědka Š., že práce pro stěžovatele neprovedl a odměnu nepřevzal, je dle stěžovatelů nevěrohodná také proto, že jeho jméno je uvedeno na seznamu subdodavatelů stavby, který byl pořízen na základě zápisu z kontrolního dne stavby. Dále o něm svědek Z. K. vypověděl, že viděl, jak pan Š. vypisoval faktury a příjmové doklady a také, že od stěžovatele pro pana Š. převzal peníze a tyto mu předal. Paní R. V. rovněž čestně prohlásila, že byla přítomná předání faktur a příjmových dokladů mezi panem K. a panem Š.. Pan J.P. čestně prohlásil a rovněž vypověděl, že pan Š. prováděl pro stěžovatele pomocné práce. Stěžovatelé se domnívají, že provedení předmětných prací M. Š. nepřímo prokazují i výpovědi pana P. a Mgr. J. F..

[12] Ze správního spisu vyplynulo, že na základě stěžovatelem předložených daňových dokladů vznikly správci daně pochybnosti o správnosti stěžovatelem uplatněných výdajů. Tvrzený dodavatel prací M. Š. totiž nepodal v zdaňovacím období 2006 přiznání k dani z příjmu fyzických osob. Proto byl pan Š. vyslechnut jako svědek. Při výslechu jednoznačně uvedl, že stěžovatele nezná a práce pro něj neprováděl.

[13] Nejvyšší správní soud k namítané nevěrohodnosti výpovědi M. Š. uvádí, že správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť na základě této, byť z perspektivy stěžovatelů nevěrohodné výpovědi, prokázal, že existují vážné a důvodné pochybnosti o souladu předložených záznamů se skutečností [srov. k tomu obecně rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119,

č. 1572/2008 Sb. NSS, věc *EURO PRIM* nebo nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02 (N 134/28 SbNU 143)]. Protože tato výpověď vyvolala u správce daně oprávněné a důvodné pochybnosti o tvrzení stěžovatele, správce daně unesl své důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

[14] Za účelem ověření toho, zda pan Š. pro stěžovatele skutečně pracoval, správce daně a zčásti i žalovaný provedli výslechy Ing. Miroslava Novotného (jednatel společnosti HERSTAV, jež prováděla sporné stavební práce na hotelu Reitenberger v Mariánských Lázních), Mgr. J. F. (pro společnost HERSTAV pracoval jako stavbyvedoucí a stavební dozor), Ing. J. S. (předseda představenstva investora rekonstrukce hotelu Reitenberger – společnosti EXTOL), pana J. P. (pracoval na rekonstrukci hotelu Reitenberger jako subdodavatel stěžovatele) a pana Z. K. (pracoval na rekonstrukci hotelu Reitenberger). Dále byl jako důkaz proveden mj. výpis z živnostenského rejstříku pro Ma. Š. a seznam subdodavatelů stavby, který byl pořizován na základě zápisu z kontrolního dne stavby.

[15] Jak z obsahu těchto důkazů, tak z odůvodnění rozhodnutí správce daně a žalovaného, je patrné, že stěžovatelem předložené důkazní prostředky pro jejich vzájemnou nesoudržnost a částečnou nevěrohodnost nemohly vyvrátit pochybnosti daňových orgánů o tom, že pan Š. stěžovatelem fakturované práce neprováděl a nedostal za ně ani zaplaceno. Svědek Ing. Novotný jako zástupce dodavatele sporných stavebních prací totiž k akci na hotelu Reitenberger vypověděl, že jméno Š. mu nic neříká. Svědek Mgr. F., stavbyvedoucí téhož dodavatele, pak ve své výpovědi uvedl, že M. Š. nezná, byť nějaký mladý kluk M. na rekonstrukci hotelu pracoval, avšak neví, zda to byl on. Tyto dvě výpovědi tedy vůbec nesvědčí ve prospěch toho, že by M. Š. pro stěžovatele pracoval. Ve prospěch této teze nesvědčí ani skutečnost, že M. Š. v roce 2006 disponoval patřičným živnostenským oprávněním; v daném roce mohl Š. v daném oboru pracovat kdekoliv, nikoliv nutně na stavbě hotelu v Mariánských lázních.

[16] Svědek J. P. sice v jedné větě krátce uvedl, že pan M. Š. společně se Z. K. na rekonstrukci hotelu Reitenberger pracoval, nicméně neuvedl žádné další ověřitelné skutečnosti, jež by toto jeho tvrzení nějak podpořily. Svědek Z. K. potvrdil předání peněz od stěžovatele panu M. Š.. Jeho výpověď ovšem vykazovala rozpory v místě a čase předání peněz. Svědek nejprve uvedl, že zaplaceno dostali přímo na stavbě v hotelu, čehož svědkem byla jeho družka R. V.. Na dotaz správce daně, proč byla na stavbě přítomna i jeho družka, svědek vysvětlil, že to vlastně nebylo v hotelu, tam dostal peníze a faktury jen on sám, následně pak faktury a peníze předal Š. u něj doma prostřednictvím své družky. Navíc na počátku výpovědi uvedl, že v „*Mariánkách*“ pracoval s panem Š., ovšem na konci téže výpovědi již uvádí, že společně se Š. „*tam* (v kontextu otázky v hotelu v M. Lázních – pozn. NSS) *nepracoval*“, „*párkrát tam* [Š.] *byl* …, *asi tam taky pracoval*“. Hned poté nicméně svědek uvedl, že za ním Š. párkrát přijel, „*na kafe na cigaretu a někdy se zapojil i do práce*“. Tyto rozpory ve výpovědi nejsou zdánlivé a nepodstatné, a proto je nelze vysvětlovat limity lidské paměti ani časovým odstupem od sledovaných událostí. Ostatně kdyby M. Š. na stavbě skutečně pracoval, nedávalo by přece smysl, aby mu Z. K. dělal prostředníka při předávání faktur a peněz od stěžovatele.

[17] Družka pana K. R. V. nebyla schopna prokázat, zda M. Š. nějaké práce provedl, zda je provedl v tom rozsahu, jak bylo deklarováno na vystavených dokladech a zda právě za tuto práci obdržel úhradu. Její čestné prohlášení je ostatně jen obecným konstatováním o tom, že byla přítomna předání faktur a příjmových dokladů mezi panem Š. a panem K., nikoliv, že by mu cokoliv předávala sama, tím méně peníze, jak uváděl ve své výpovědi svědek K.. Z čestného prohlášení není možno dovodit, v jakém rozsahu a kdy M.Š. pro stěžovatele sporné práce prováděl, ani jaké částky, zda vůbec a kdy od stěžovatele převzal. K tomu je ovšem třeba připomenout, že v daňovém řízení nelze provést důkaz pouhým čestným prohlášením, neboť jím nemůže být sporná skutečnost prokázána, ale toliko osvědčena (viz rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005-43,

pokračování

č. 1049/2007 Sb. NSS, a ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009-83, bod 20). Seznam subdodavatelů stavby pořizovaný na základě zápisu z kontrolního dne stavby z roku 2005 nemohl za těchto okolností prokázat realizaci konkrétních stavebních prací M. Š. v roce 2006. Ostatně i shora citovaný svědek K. ve své výpovědi uvedl, že M. Š. s ním na stavbě hotelu Reitenberger nepracoval, pouze se někdy stavil na kontrolu, kafe a cigaretu a občas vypomohl.

[18] Stěžovateli navržené a provedené výpovědi svědků, čestné prohlášení, výpis ze živnostenského rejstříku pro osobu M. Š., ani seznam subdodavatelů stavby v roce 2005 proto nebyly ani podle Nejvyššího správního soudu s to vyvrátit kvalifikované pochybnosti správce daně a žalovaného o tom, že pan Š. stavební práce pro stěžovatele neprovedl a neobdržel za to v předložených daňových dokladech specifikovanou odměnu.

[19] Pro uplatnění výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nepostačuje, pokud daňový subjekt předloží důkazy, které vynaložení těchto výdajů pouze nevylučují. Daňový subjekt je povinen vynaložení výdajů v tvrzeném rozsahu řádně a nad důvodnou pochybnost prokázat. Zdejší soud má za to, že při hodnocení provedených důkazů správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotili veškeré shromážděné podklady, zejména důkazní prostředky, podle své úvahy; přitom ovšem pečlivě přihlíželi ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 8 odst. 1 daňového řádu; srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2008, čj. 5 Afs 5/2008-75, č. 1702/2008 Sb. NSS).

[20] Nejvyšší správní soud tedy stěžovatelům nepřisvědčil ani v tom, že správce daně neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Celý komplex námitek ohledně uznatelnosti výdajů za práce provedené M. Š. je nedůvodný.

III.B.
Práce údajně dodané společností BXA, s. r. o.

[21] Na základě výpovědi svědka Yuriye Dorundy, bývalého jednatele společnosti BXA, vyvstaly žalovanému pochybnosti o tom, že společnost BXA skutečně pro stěžovatele provedla práce a stěžovatel ji za to uhradil částku celkem 281 078 Kč. Stěžovatelé namítají, že tato výpověď je jako důkaz v daňovém řízení procesně nepoužitelná, neboť jim bylo znemožněno svědkovi klást během výslechu doplňující otázky.

[22] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[23] Správce daně oznámil stěžovateli konání výslechu svědka Dorundy dne 19. 5. 2008 od 12 hodin. Přesto však výslech svědka správce daně zahájil již před 11.00 hod., v 11 hod. pak výslech přerušil a pokračoval v něm dále ve 12:04 hod. Správce daně tedy pochybil, neboť zahájil výslech svědka dříve, než bylo uvedeno ve sdělení o konání výslechu. Toto pochybení nebylo s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti natolik závažné, aby vedlo k nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů ve věci samé, neboť stěžovatel ani jeho zástupce se na jednání toho dne nedostavil.

[24] Stěžovatelé dále tvrdí, že ve sdělení o konání výslechu nebylo řádně označeno *místo* konání výslechu, byla tam uvedena pouze adresa, bez bližší specifikace toho, kdo v budově sídlí,

v jakém patře a místnosti bude výslech proveden, což stěžovateli znemožnilo účastnit se výslechu. Daná adresa je přitom adresou oddělení Policie ČR, kde byl také výslech proveden. K tomu zdejší soud stručně uvádí, že jde pouze o hypotetickou námitku. Pouhá skutečnost, že na daném místě nesídlí finanční úřad, ale Policie ČR, nemohla nijak ovlivnit zákonnost konání výslechu. Zákon o správě daní a poplatků ani daňový řád nepožadují, aby byl výslech prováděn pouze v sídle správce daně. O místě konání výslechu byl stěžovatel dostatečně informován přesnou adresou. Informace o tom, která konkrétní instituce na dané adrese sídlí, nebyla nezbytně nutná pro to, aby stěžovatel mohl místo konání výslechu bez potíží nalézt. Pokud se přesto stěžovatel domníval, že potřebuje další informace o místě konání, mohl správce daně požádat o specifikaci patra, resp. místnosti v objektu, kde se výslech měl konat.

[25] Jestliže stěžovatel skutečně měl zájem zúčastnit se výslechu, nic mu nebránilo, aby se dostavil na místo konání výslechu od 12 hodin, protože výslech svědka Dorundy pokračoval i po 12:00 hod. Stěžovatel tak měl možnost uplatnit své právo klást svědkovi otázky a seznámit se s jeho výpovědí. Stěžovatel se však na oznámené místo výslechu nedostavil vůbec. Pokud by se byl v danou dobu na oznámenou adresu dostavil, jistě by mu ve vrátnici onoho policejního objektu sdělili, kde přesně se výslech koná. Pokud stěžovatel zůstal pasivní, stěží se nyní může bránit, že byl zkrácen na svých procesních právech.

[26] Namítli-li stěžovatelé, že stěžovatel nebyl o konání výslechu vyrozuměn *včas*, není zřejmé, z čeho tak usoudili. Stěžovatel byl vyrozuměn o konání výslechu dne 19. 5. 2008 písemností doručenou dne 13. 5. 2008. K této obecné námitce proto zdejší soud ve shodě s krajským soudem pouze obecně konstatuje, že neshledal lhůtu šesti dnů před konáním výslechu nepřiměřeně krátkou.

[27] Stěžovatelé vytkli správci daně, že před nimi zatajil část protokolu o výslechu svědka Dorundy. Zatajil tím prý skutečnost, že tento svědek, jehož výpověď je ojedinělým důkazem svědčícím proti stěžovatelům, opakovaně porušil jeho vlastní daňové povinnosti. Správce daně tak prý chtěl zachovat věrohodnost tohoto svědka.

[28] Zdejší soud má za to, že pokud správce daně neumožnil stěžovateli nahlédnout do těch částí protokolu, které se týkaly jiných daňových subjektů a nesouvisely s daňovým řízením stěžovatele, postupoval v souladu s § 23 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. S částmi protokolu, které se týkaly stěžovatele a probíhajícího daňového řízení v jeho věci, byl stěžovatel řádně seznámen. Pokud by mu správce daně umožnil nahlédnout i do jiných částí protokolu, porušil by tím svou zákonnou povinnost zachovávat tajnost poměrů jiných daňových subjektů. To, že snad správce daně této zákonné normy nedbal ve vztahu k jinému daňovému subjektu, lze proto vnímat jako procesní pochybení správce daně. Z toho nicméně neplyne, že pokud takto správce daně jednou pochybil, byl povinen § 23 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků porušit i v dalších věcech. Eventuální porušení tajnosti poměrů daňových subjektů mohou řešit řádnou procesní cestou dotčené subjekty. Takovéto porušení však nemůže zakládat nezákonnost vyměření daně, notabene v situaci, kdy se stěžovatelé dovolávají nikoliv toho, že by tajnost jejich daňových poměrů byla porušena, ale naopak toho, že měl správce daně porušit tajnost poměrů daňových subjektů jiných.

[29] Stěžovatelé krajskému soudu rovněž vytýkají, že odmítl provést listinu správce daně ze dne 24. 2. 2011 jako důkaz, byť z této listiny vyplývala zjevná nezákonnost postupu správce daně ve věci výslechu svědka Dorundy. Tato námitka není důvodná. Ani z obsahu žalob, ani z obsahu spisu krajského soudu není patrné, že by stěžovatelé krajskému soudu takovýto důkaz předložili, resp. jeho provedení navrhli. Ba naopak, podáním ze dne 15. 3. 2013 (č. l. 62) vyslovili svůj souhlas s rozhodnutím soudu bez jednání, z čehož jasně plyne, že provádění žádného důkazu tehdy nenavrhli.

pokračování

[30] Nejvyšší správní soud uzavírá, že výslech svědka Dorundy nebyl zatížen procesním pochybením, jež by způsobilo jeho nezákonnost a vyloučilo jeho použití v daňovém řízení.

[31] Další okruh námitek se vztahuje k hodnocení důkazů ve vztahu k službám údajně poskytnutým společností BXA.

[32] Ze správního spisu vyplynulo, že při ústním jednání dne 19. 8. 2008 svědek Yuriy Dorunda popřel, že by stěžovatele znal, že by mu dodal práce, služby nebo materiál a že by za to obdržel finanční prostředky. Dále svědek uvedl, že žádnou fakturu pro stěžovatele nevystavil a nepodepsal. Vyloučil také, že by se stěžovatelem uzavřel smlouvu. Tato výpověď vyvolala u správce daně důvodné pochybnosti o nároku na snížení základu daně z příjmů fyzických osob.

[33] Stěžovatelé namítají, že společnost BXA neplnila zákonné povinnosti ohledně jejích zaměstnanců, proto je logické, že jednatel Dorunda v jeho výpovědi uvedl, že stěžovatele nezná, nikdy pro něho práce neprováděl a nepřevzal od něho úhradu za tyto práce; jinak by se přiznal k zaměstnávání na „černo“, což ostatně činí mnoho společností, pro něž práce na stavbě vykonávají cizí státní příslušníci. Shodně, jako v případě M. Š., se stěžovatelé domnívají, že Yuriy Dorunda je nevěrohodný svědek, neboť jeho zájmy jsou opačné od jejich zájmů; zejména se nechce přiznat k tomu, že porušil jeho vlastní daňové povinnosti. Pan Dorunda prý lhal, pokud uvedl, že ve společnosti BXA nic nedělal; z notářských zápisů vyplývá, že změnil rozsah předmětu podnikání.

[34] Provedení fakturovaných prací společností BXA a jejich zaplacení má dle stěžovatelů prokazovat seznam subdodavatelů stavby, který byl pořízen na základě zápisu z kontrolního dne stavby. Stěžovatelé upozorňují, že skutečnost, že Ing. V. a Ing. S. neznali jména pracovníků společnosti BXA, není rozhodná, neboť tito svědkové neměli důvod jejich jména znát. Nelze tedy z toho dovodit, že by společnost BXA pro stěžovatele na stavbě žádné práce neprováděla.

[35] Nejvyšší správní soud k tomu předně opakuje, že správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť na základě výpovědi jednatele společnosti BXA prokázal, že existují vážné a důvodné pochybnosti o souladu předložených záznamů se skutečností (srov. k tomu bod [13] shora). Tato výpověď vyvolala u správce daně důvodné pochybnosti o tvrzení stěžovatelů. Správce daně dostál této povinnosti a seznámil stěžovatele s výpovědí svědka i se svými pochybnostmi vzniklými při ústním jednání dne 29. 9. 2008. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že správce daně v této první fázi po podání daňového přiznání unesl podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, své důkazní břemeno. Proto důkazní břemeno následně přešlo zpět na stěžovatele.

[36] Výtka stěžovatelů, že společnost BXA do svých příjmů nezahrnula příjmy z prací pro stěžovatele a neodvedla z nich daň, je čirou spekulací a stěžovatelé ji nepodložili dostatečnými důkazy. To ostatně platí i pro výtku, že svědek Dorunda nechtěl společnost BXA vystavit nebezpečí právního postihu za to, že najaté pracovníky zaměstnával v rozporu s pravidly vytýčenými zákoníkem práce. Pokud jde o výtku, že proti panu Dorundovi je vedeno trestní stíhání, tato obecná výtka není sama o sobě způsobilá kvalifikovaně zpochybnit jeho svědeckou výpověď.

[37] Správce daně poskytl stěžovateli dostatečný časový prostor, aby mohl doložit další důkazy, které potvrdí oprávněnost snížení základu daně z příjmů. Stěžovatel této možnosti využil a v průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení navrhoval svědky a předkládal listinné důkazní prostředky. Žádný z těchto důkazních prostředků (ať již jednotlivě nebo ve vzájemné souvislosti) však neprokázal rozhodnou skutečnost, že sporný daňový doklad vystavila BXA

a že zdanitelné plnění, které v něm bylo uvedeno, tato společnost skutečně provedla v tvrzeném rozsahu a za tvrzenou cenu.

[38] Ing. S., předseda představenstva investora rekonstrukce hotelu Reitenberger - společnosti EXTOL, vypověděl, že nezná subdodavatele stěžovatele, o společnosti BXA nic neví, nicméně na stavbě zaregistroval osoby, které za tuto společnost vystupovaly. Někteří pracovníci (cizinci) však na stavbě pracovali přes noc. Podle svědka byla se společností BXA podepsána smlouva a společnost HERSTAV zajišťovala pro pracovníky společnosti BXA ubytování.

[39] Nejvyšší správní soud posoudil výpověď Ing. S. obdobně jak v bodu [8] cit. rozsudku čj. 8 Afs 8/2013-34 (viz body 28-30 tohoto rozsudku). Nesouhlasí tedy se stěžovateli, že tento svědek prokázal, že by společnost BXA prováděla pro stěžovatele ad a) na rekonstrukci hotelu Reitenberger pomocné práce. Vzhledem k tomu, že Ing. S. neznal žádná konkrétní jména osob vystupujících za společnost BXA nebo pro ni pracujících, jeho výpověď neprokázala, že tyto osoby byly oprávněné jménem společnosti BXA jednat, a neprokázala ani to, že uvedeným způsobem skutečně jednaly. Výpověď Ing. S. neprokázala ani to, že cizinci pracující na předmětné stavbě pro společnost BXA na základě pracovní či jiné obdobné smlouvy vskutku pracovali. Toto tvrzení totiž neodpovídalo dalším předloženým důkazům. Naopak, podle sdělení Finančního úřadu v Jihlavě společnost BXA neohlásila žádné zaměstnance u příslušných institucí, neodváděla za případné zaměstnance pojistné ani zálohy na daň ze závislé činnosti. Tvrzení svědka, že byla se společností BXA podepsána smlouva, neprokázalo její uzavření. Úkolem svědka je vypovědět o skutečnostech, které bezprostředně viděl, slyšel a jichž byl přítomen. Ing. S. netvrdil, že byl přítomen podpisu smlouvy mezi stěžovatelem a společnosti BXA nebo že by takovou smlouvu četl. Neupřesnil ani, odkud informaci o existenci smlouvy získal. Výpověď Ing. S. tedy neprokázala uskutečnění plnění právě společností BXA.

[40] Uskutečnění sporného plnění neprokázaly ani výpověď a prohlášení Ing. V.. Svědek sice uvedl, že společnost BXA „*dělala pro p. C. na naší zakázce*“, jednatele této společnosti však nikdy neviděl a nepamatoval si časové období, kdy zakázka probíhala. Ani tato výpověď nebyla pro potvrzení toho, že stěžovatel skutečně přijal sporné zdanitelné plnění od společnosti BXA, dostatečná. Následné písemné sdělení Ing. V. ze dne 10. 9. 2009, že jedním ze subdodavatelů při přestavbě hotelu Reitenberger byla BXA, která byla smluvně vázána se stěžovatelem, a že bylo domluveno, že ubytování pracovníků společnosti BXA zajistí společnost HERSTAV, bylo natolik obecné, že samo o sobě nebylo způsobilé být důkazem o uskutečnění sporného plnění právě společností BXA (srov. obdobně cit. rozsudek čj. 8 Afs 8/2013-34, bod 31). V této souvislosti Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že svědek má vypovídat o skutečnostech, které bezprostředně viděl, slyšel a jichž byl přítomen.

[41] Pokud Ing. V. tvrdil, že BXA byla smluvně vázána se stěžovatelem, neupřesnil, odkud tuto informaci získal, zda byl přítomen podpisu smlouvy apod. Tvrzení o existenci smlouvy se společností BXA bylo navíc v rozporu s výpovědí svědka Dorundy. Aniž by soud přikládal větší váhu výpovědi svědka Dorundy, je třeba zohlednit, že nelze prokázat negativní skutečnost, tedy neuzavření smlouvy. Důkazní břemeno ve vztahu k uzavření smlouvy se společností BXA proto spočívalo na stěžovateli. Stěžovatel sice předložil smlouvu, v níž byla společnost BXA uvedena jako dodavatel, zůstalo však sporné, zda byla podepsána osobou oprávněnou jednat za společnost BXA. Ostatně ani formální uzavření smlouvy by samo o sobě nepostačovalo jako důkaz o skutečném provedení předmětných prací a vyplacení částky uvedené na daňovém dokladu předloženém stěžovatelem. Rovněž tvrzení Ing. V. o ubytování pracovníků BXA neodpovídalo dalším důkazům. Doklady o ubytování osob v ubytovně Start v Mariánských Láznich obsahují pouze jména cizích státních příslušníků. Společnost BXA ani vztah těchto cizinců k ní nejsou na předmětných dokladech nijak zmíněny (srov. obdobně cit. rozsudek čj. 8 Afs 8/2013-34, body 32-33).

pokračování

[42] Svědci pan P. a Mgr. F. vypověděli, že pro stěžovatele na přestavbě hotelu Reitenberger pracovali cizí státní příslušníci z Rumunska, Bulharska a Ukrajiny; nevěděli však, zda tyto osoby byly zaměstnanci společnosti BXA. Shodně uvedli, že neznají společnost BXA, ani jejího jednatele. Z takto nekonkrétní výpovědi nelze usuzovat o zcela konkrétních obchodních a pracovních vztazích. Na základě těchto výpovědí nelze uzavřít, že by společnost BXA pro stěžovatele práce neprováděla, nicméně výpovědi neprokazují ani opak, tedy provedení prací.

[43] Svědek P. dále potvrdil, že byl přítomen předání peněz stěžovatelem dvěma mužům, z nichž jeden se jmenoval V. (příjmením H. nebo H.) a druhého muže svědek neznal. Dále uvedl, že bourací práce prováděli „*lidi od toho V.*“. Sám stěžovatel při ústním jednání dne 29. 9. 2008 připustil, že ve společnosti BXA vystupoval V. H., který zajišťoval pracovníky a který měl být společně s panem Dorundou přítomen jednání a předávání peněz. Zatímco výše uvedené svědecké výpovědi potvrdily přítomnost V. H. a jeho jednání v souvislosti s přestavbou hotelu Reitenberger, přítomnost pana Dorundy ani jeho jednání v souvislosti s přestavbou hotelu Reitenberger nikdo ze svědků nepotvrdil. Yuriy Dorunda byl jako jediný jednatel BXA jedinou osobou, která byla oprávněna za tuto společnost jednat; sám Dorunda přitom uvedl, že neudělil nikomu plnou moc k jednání za BXA. Jakákoliv vazba V. H. ke společnosti BXA nevyplývá ani z výpisu z obchodního rejstříku, který správce daně založil do spisu. Ani stěžovatelé právní vztah V. H. a společnosti BXA neobjasnili. Výpověď svědka P. tedy nepotvrdila, že sporné práce provedli zaměstnanci společnosti BXA a že úhrada za tyto práce byla předána jejím zástupcům (viz cit. rozsudek čj. 8 Afs 8/2013-34, body 34-35).

[44] Svědek Dorunda tvrdil, že ve společnosti BXA nic nedělal. Tato výpověď není rozporná s předloženými dokumenty prokazující změnu předmětu podnikání společnosti BXA. To, že svědek Dorunda jako jednatel společnosti BXA změnil předmět jejího podnikání, totiž nic nevypovídá o tom, zda snad BXA nějakou činnost fakticky vyvíjela.

[45] V kasační stížnosti stěžovatelé poukázali také na zápis z kontrolního dne stavby, který měl potvrdit přijetí zdanitelného plnění od společnosti BXA. Tento zápis ze dne 26. 9. 2005 ovšem neobsahuje jakoukoliv zmínku o společnosti BXA nebo jejím jednateli, a tedy ani nepotvrzuje, že tato společnost byla subdodavatelem stěžovatele ad a). Příloha k tomuto zápisu obsahuje seznam účastníků stavby, kde je sice společnost BXA zmíněna, jako kontaktní spojení na tuto společnost je však uveden telefon stěžovatele a ke společnosti BXA nejsou uvedeny žádné bližší informace. S ohledem na výše uvedené pochybnosti, zda se BXA skutečně účastnila přestavby hotelu Reitenberger nebo zda její jméno bylo jen formálně použito a jménem této společnosti vystupovala neoprávněná osoba, nebyl ani tento dokument dostatečný k prokázání uskutečnění sporného plnění (shodně cit. rozsudek čj. 8 Afs 8/2013-34, bod 36). Navíc zápis se vztahuje k roku 2005, nikoliv k roku 2006, o kterézto zdaňovací období v nynější věci jde.

[46] V ostatním lze stěžovatele odkázat na vypořádání některých prakticky totožných námitek v části **III.A.** shora.

[47] Nejvyšší správní soud má za to, že se stěžovatelům ani přes množství předložených důkazních prostředků nepodařilo vyvrátit důvodné pochybnosti správce daně o tom, že BXA skutečně pro stěžovatele práce na hotelu Reitenberger dodala a dostala za tyto práce zaplaceno, jak uvedeno v daňovém dokladu. Správce daně ani žalovaný nevybočili ze zákonných mezí pro hodnocení důkazů (§ 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 8 odst. 1 daňového řádu).

III.C.
Práce údajně dodané panem A. P.

[48] Dle stěžovatelů krajský soud nehodnotil provedené důkazy objektivně v jejich vzájemné souvislosti, neboť nedospěl k závěru, že stěžovatel panu P. uhradil za jím provedené práce celkem 793 661 Kč. Stěžovatelé namítají, že A.P., shodně jako M. Š. nebo Yuriy Dorunda, je nevěrohodný svědek, neboť jeho zájmy jsou opačné od jejich zájmů; zejména se nechce přiznat k tomu, že porušil své vlastní daňové povinnosti. Je přirozené, že svědek P. vypovídal, že stěžovatele nezná, nikdy pro něho práce neprováděl a nepřevzal od něho úhradu za tyto práce, neboť v opačném případě by se přiznal k tomu, že od stěžovatele převzal finanční prostředky a tyto řádně nezdanil. To, že svědek P. nepodával přiznání k dani, je patrné i z jeho výpovědi, ve které uvedl, že neměl finanční prostředky a pro rok 2005 popřel, že by pro stěžovatele nějaké práce vykonával. Následně, v momentu, kdy jej již nebylo možné nijak postihnout, připustil, že v roce 2005 od stěžovatele platbu za jím provedené práce obdržel. Svědek P. také uvedl, že razítko na dokladech je jeho, avšak v roce 2005 měl toto razítko během prací na hotelu Reitenberger odložené ve společné místnosti. Pokud se svědek P. domnívá, že si tak kdokoliv mohl jeho razítkem doklady orazítkovat, stěžovatel si jen stěží umí představit, že by si někdo jeden rok předem připravoval doklady narok následující.

[49] Stěžovatelé upozorňují, že skutečnost, že pan P. pracoval pro stěžovatele, prokazují předložené výdajové pokladní doklady a faktury a rovněž i výpovědi svědků, z nichž je patrné, že pan P. pro stěžovatele na těchto stavbách práce prováděl. To, že práce provedl, dosvědčují smlouvy o dílo na akci Žižkov Květinková, Praha Horoměřice a hotel Reitenberger, uzavřené mezi stěžovatelem a společností HERSTAV. Provedení těchto prací dosvědčují také výslechy svědků I. S., J. . Ing. Novotného (jednatele společnosti HERSTAV), Ing. V.l. a pana M.. Závěr žalovaného, že pan P. pracoval přímo pro společnost HERSTAV, je nesmyslný. Je založen pouze na výpovědi pana P., nicméně ani jednatel společnosti HERSTAV Ing. Novotný, ani její zaměstnanec Ing. V. toto správci daně nesdělili. Drobné nesrovnalosti ve výpovědích jednotlivých svědků jsou způsobeny časovým odstupem od událostí, o nichž svědkové vypovídali.

[50] Ze správního spisu vyplynulo, že k ověření realizace deklarovaných prací a vystavení předmětných dokladů byl A. P. dne 22. 1. 2010 podroben výslechu. Uvedl, že stěžovatele zná a že pro něj pracoval v roce 2005, poté již nikoliv. Tato výpověď vyvolala u správce daně důvodné pochybnosti o tvrzení, která stěžovatel prokazoval daňovými doklady a fakturami za práce na rekonstrukci hotelu Reitenberger, fakturou za práce na akci MŠ Karlovy Vary Tuhnice, fakturou za práce na akci Praha Horoměřice a fakturou za práce na akci Žižkov Květinková.

[51] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, existence formálně zcela bezvadných dokladů nemusí postačovat k prokázání toho, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (viz body [13] a [35] shora). Proto ani samotné doklady, byť i snad panem P. podepsané, nemohou samy o sobě prokázat faktické provedení prací a uhrazení vystavených faktur. Závěry znalce z oboru písmoznalectví souvisejí toliko s formální stránkou vystavených dokladů; jejich případnou bezvadnost nelze zaměňovat s unesením důkazního břemene daňových subjektů ve vztahu k prokázání faktického stavu, tj. v jakém rozsahu, kdy konkrétně a kým byly předmětné stavební práce provedeny. Pochybnosti správce daně o výši daňové povinnosti stěžovatelů založila již sama skutečnost, že A. P. nepodával daňová přiznání a že ve své výpovědi uvedl, že v roce 2006 pro stěžovatele žádné práce neprováděl, faktury nevystavil a finanční hotovost nepřevzal. Tyto pochybnosti, jak shodně uvedl krajský soud, nemohl vyvrátit znalecký posudek, jehož účelem bylo prokázat, že stěžovatelem předložené faktury podepsal A. P..

pokračování

[52] Prvně je třeba uvést, že A. P. ve své výpovědi netvrdil, jak v kasační stížnosti uvedli stěžovatelé, že stěžovatele nezná a že pro něj nikdy nepracoval. Naopak při výslechu sdělil, že pro něj v roce 2005 pracoval, nicméně v roce 2006 již žádné práce pro něj neprovedl. Pan P. teda nepopíral, že se stěžovatelem spolupracoval, nicméně nesouhlasil s tím, že některé ze stěžovateli fakturovaných prací provedl. Námitka stěžovatelů, že pan P. ve svých příjmech záměrně nedeklaroval příjmy plynoucí ze zakázek pro stěžovatele a z těchto příjmů neodvedl daň, není přesvědčivá; stěžovatelé ji rovněž neopřeli o žádný jasný důkaz. I přes možný vlastní zájem svědka P. na popření spolupráce se stěžovatelem správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť prokázal, že existují vážné a důvodné pochybnosti o souladu předložených daňových dokladů se skutečností [shodně viz bod [13] shora, resp. též shora cit. rozsudek 8 Afs 75/2012-46, body 29-31, ve věci daně z příjmů stěžovatele za rok 2005]. Správce daně tak dostál této povinnosti a seznámil stěžovatele s výpovědí svědka i se svými pochybnostmi vzniklými při ústním jednání dne 27. 7. 2009. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že správce daně v této první fázi po podání daňového přiznání unesl podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků své důkazní břemeno.

[53] Jelikož na základě výpovědi pana P. přešlo důkazní břemeno na stěžovatele, stěžovatelé usilovali o vyvrácení pochybností správce daně. Proto navrhli mj. výslechy svědků, předložili smlouvy o dílo, které měly prokázat, že pan P. práci pro stěžovatele vykonával a čestné prohlášení prokazující totéž.

[54] Smlouvy o dílo mezi stěžovatelem a společností HERSTAV nevypovídají nic o panem P. provedených pracích. Svědek Mgr. F. dožádanému správci daně sdělil, že konkrétní stěžovatelovy subdodavatele na rekonstrukci hotelu Reitenberger nezná. Svědek nicméně potvrdil, že A. P. zná a že pracoval na rekonstrukci hotelu Reitenberger. Dále vypověděl, že nebyl přítomen při vyplácení peněz. Svědek nepracoval na akci Žižkov Květinková, ale byl na akci v Praze Horoměřicích, nebyl si však jist, zda tam pracoval i stěžovatel. Rovněž uvedl, že na akci v Praze Horoměřicích pracoval pan P.a pan P.. Ing. Novotný pak uvedl, že si ze subdodavatelů stěžovatele pamatuje pana P. a pana P.. Posledně jmenovaný byl dle něj subdodavatelem stěžovatele na rekonstrukci hotelu Reitenberger. Ing. Novotný nebyl přítomen vyplácení peněz a potvrdil, že pan P. se podílel i na akcích „ulice Květinková“ a „Horoměřice“. Stejně tak Ing. V. potvrdil, že zná pana P. a že se na sporných stavbách vyskytoval. Svědek V. M. ve své výpovědi uvedl, že si subdodavatele stěžovatele nepamatuje, nějací lidé na akci „ulice Květinková“ údajně ale dělali. Poté uvedl, že ze subdodavatelů stěžovatele zná pana P. a pana P.. U vyplácení peněz daňovým subjektem subdodavatelům nikdy přítomen nebyl. Tvrzení Ing. V. a pana M., že A. P. pracoval jako subdodavatel stěžovatele na stavbách Horoměřice a Květinková, tito potvrdili také v písemných čestných prohlášeních. Konečně pak pan S. sdělil, že s A. P. dělal brigády, ovšem ne pro stěžovatele, ale přímo pro společnost HERSTAV.

[55] Nejvyšší správní soud shodně se soudem krajským má za to, že zmíněné důkazy zcela korespondují s výpovědí samotného A. P.. Pan P. totiž skutečně pro stěžovatele prováděl práce v roce 2005. Na tyto také vystavil faktury a potvrdil i přijetí peněz. Není tedy vůbec překvapivé, že výše citovaní svědci pana P. znali a na stavbách se s ním potkávali. Tito svědci ovšem správcům daně nesdělili žádné další ověřitelné skutečnosti, jež by potvrzovaly, že A. P. práce jako subdodavatel stěžovatele vykonával i v roce 2006. Nejenže stěžovateli navržení svědci nebylo s to potvrdit, že A. P. prováděl pro stěžovatele práce v roce 2006, nevypověděli také nic o rozsahu jeho prací a nebyli schopni potvrdit ani to, že stěžovatel vyplácel A. P. peníze.

[56] Zdejší soud tedy neshledal důvod odchýlit se od závěrů správce daně, žalovaného a krajského soudu, že stěžovatelé v této věci neunesli své důkazní břemeno, neboť neprokázali,

kdo, kdy a v jakém rozsahu pro ně sporné stavební práce prováděl, ani to, zda tomuto rozsahu odpovídají deklarované výdaje. Nejvyšší správní soud přitom také zjistil, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a při hodnocení předložených důkazů finanční orgány postupovaly standardně v souladu s § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 8 odst. 1 daňového řádu. Proto ani v rozsahu údajného plnění mezi panem P. a stěžovatelem nejsou stížnostní výtky důvodné.

IV.
Závěr a náklady řízení

[57] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné uvést, a to platí pro všechna zpochybněná plnění, že stěžovatelé mohli pochybnosti správce daně rozptýlit tím, že by jim předložili řádně vedenou dokumentaci stavby, stavební deníky či jinou dokumentaci, jež by věrohodným způsobem dokumentovala časový průběh prováděných prací a jejich rozsah. Tak by správce daně mohl zjistit, jaké konkrétní práce, v jakém rozsahu a kým byly v roce 2006 provedeny. Rovněž bezhotovostní platby by nepochybně spolehlivě prokázaly uskutečněnou úhradu peněz. V žádném případě proto neplatí, že pokud ten, kdo daňový doklad vystavil, před správcem daně popře, že práce provedl, daňový subjekt nemá šanci prokázat opak. Předložené listinné důkazy dokládaly toliko formální stav, nepostačovaly však k prokázání skutečného rozsahu provedených prací, kdy a kým byly tyto práce provedeny, ani zda stěžovatelem tvrzené výdaje tomuto rozsahu odpovídaly. Jednotlivé svědecké výpovědi neobjasnily ani to, kdo a v jakém rozsahu se na fakturovaných pracích podílel.

[58] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[59] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[60] Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti s odvoláním na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, resp. na zásadu rovnosti účastníků řízení před správními soudy. Takovýto nárok nicméně nelze žalovanému přiznat. V tomto lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS, podle něhož „*s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona*“ (usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, bod 25). Ani žalovanému tedy soud náhradu nákladu řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu